

Sygn. akt *XVII AmE 136/18*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący	<i>Sędzia SO Andrzej Turliński</i>
Protokolant –	Sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu 10 stycznia 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) *Sp. z o.o. w C.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) *Sp. z o.o. w C.* od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 29 grudnia 2017 r. Nr (...)

I. uchyła zaskarżoną decyzję w punkcie trzecim,

II. oddala odwołanie w pozostałej części,

III. zasądza od (...) *Sp. z o.o. w C.* na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Sędzia SO Andrzej Turliński

Sygn. akt *XVII AmE 136/18*

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 grudnia 2017 r. Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 7 i 12, art. 56 ust. 2 w związku z art. 56 ust. 3 i 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2017 r., poz. 220 z późn. zm.) w związku z art. 104 k.p.a., po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy – (...) Spółka z o.o. z siedziba w C. (powód, Przedsiębiorca, Spółka), w związku z ujawnieniem naruszenia:

- warunków 2.1.2., 2.2.4. oraz 2.4.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 27 lutego 2014 r. Nr (...), zmienioną decyzją z dnia 17 grudnia 2014 r. Nr (...), która wygasła w dniu 17 stycznia 2017 r. ,

- przepisu art. 56 ust/ 1 pkt 7 ustawy – Prawo energetyczne,

- naruszeniem obowiązków wynikających z tej koncesji, określonych w pkt 1 koncesji

orzekł, że powód nie przestrzegał obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 27 lutego 2014 r. Nr (...) (z późn. zm.) z uwagi na:

- wprowadzenie do obrotu paliwa – oleju napędowego o niezgodnej z obowiązującymi na dzień przeprowadzonych kontroli, przepisami Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1058 ze zm.),

- prowadzenie działalności przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej w K. przy ul. (...), wbrew obowiązującemu wówczas zapisowi punktu 1 oraz warunku 2.1.2 ww. koncesji,

- niezawiadomienie Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją, tj. o rozszerzeniu zakresu działalności, nie później niż 14 dni od dnia ich powstania – pkt 1 decyzji.

W punkcie 2 decyzji Prezes URE orzekł, że powód naruszył art. 56 ust. 1 pkt 7 ustawy Prawo energetyczne, poprzez odmowę udzielenia informacji, o których mowa w art. 28 ustawy Prawo energetyczne.

W punkcie 3 decyzji za działania opisane w punkcie 1 i 2 Prezes URE wymierzył powodowi karę pieniężną w wysokości 63.638,00 zł, co stanowi (...) przychodu z działalności gospodarczej, osiągniętego w roku 2015.

Od ww. decyzji powód wniósł odwołanie zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

I. błędną ocenę materiału dowodowego poprzez uznanie, iż po stronie skarżącego doszło do niewypełnienia obowiązku informowania organu koncesyjnego o wszelkich zmianach danych zawartych w udzielonej koncesji, w sytuacji gdy skarżący wystosował do wskazanego organu pismo informujące o przedmiotowej zmianie, czym wypełnił nałożony na niego obowiązek;

II. błąd w ustaleniach faktycznych tj. stwierdzenie, iż po stronie skarżącego doszło do naruszenia 14 – dniowego terminu wyznaczonego dla dokonania obowiązku poinformowania organu koncesyjnego o zmianach danych zawartych w udzielonej koncesji, zawartego w art. 59 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U.2017.2168, ze zm.);

III. błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, dla ustalenia wysokości nałożonej na skarżącego kary finansowej, wysokości przychodu na podstawie rachunku zysków i strat osiągniętych w okresie 1 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz oświadczenia przedsiębiorcy z dnia 26 listopada 2013 r. podczas gdy, przy wymierzaniu kary uwzględnić należy aktualny, rzeczywisty stan finansowy przedsiębiorcy.

Powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Wniósł także o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy przesłanych na podstawie art. 479(48) § 1 k.p.c. Sądowi Okręgowemu w Warszawie – Sądowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów przy piśmie z dnia 29 marca 2018 r. – na okoliczność twierdzeń zawartych w zaskarżonej decyzji.

Na rozprawie w dniu 10 stycznia 2020 r. za powoda nikt się nie stawił, zawiadomienie o rozprawie doręczono prawidłowo pełnomocnikowi.

Pełnomocnik pozwanego powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego o sygn. I NSZP 1/19 na okoliczność, że istniała podstawa prawna do nałożenia kary pieniężnej z treści art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe.

Pozwany nie zgodził się z zarzutami powodowego przedsiębiorcy.

Korespondencja do powoda była skutecznie mu doręczana zgodnie z k.p.a., a obowiązkiem strony jest poinformowanie organu o każdorazowej zmianie swojego adresu.

Pełnomocnik pozwanego podtrzymał w całości stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i odpowiedzi na odwołanie. Wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny.

Przedsiębiorca posiadał koncesję na obrót paliwami ciekłymi udzieloną decyzją z dnia 27 lutego 2014 r. Nr (...)/MMu zmienioną decyzją z dnia 17 grudnia 2014 r. Nr (...).

Udzielona przedsiębiorcy koncesja miała następujący zapis w pkt. I określającym przedmiot i zakres działalności:

„Przedmiot działalności objętej niniejszą koncesją stanowi działalność gospodarcza w zakresie obrotu następującymi paliwami ciekłymi:

- benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze,
- olejami napędowymi,
- gazem (...),

w formie pośrednictwa handlowego, bez wykorzystania infrastruktury technicznej.”

Natomiast warunki 2.1.2., 2.2.4. oraz 2.4.1. określone w udzielonej Przedsiębiorcy koncesji, stanowiły kolejno, że:

„2.1.2 Koncesjonariusz jest obowiązany do przestrzegania obowiązujących przepisów dotyczących jakości paliw ciekłych, ochrony środowiska, zasad postępowania z odpadami i bezpieczeństwa ekologicznego, a także wydanych na ich podstawie przepisów wykonawczych, a w szczególności do terminowej realizacji określonych tymi przepisami przedsięwzięć zabezpieczających środowisko przed szkodliwym oddziaływaniem działalności wykonywanej na podstawie niniejszej koncesji oraz do posiadania wymaganych zezwoleń i uzgodnień.”

„2.2.4. Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów.”

„2.4.1. Koncesjonariusz jest obowiązany zawiadomić Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją (w tym w szczególności nazwy, siedziby, numeru w rejestrze przedsiębiorców, numeru identyfikacji podatkowej, rozszerzenia bądź ograniczenia zakresu tej działalności) nie później niż 14 dni od dnia ich powstania.”

Wskazane warunki koncesji nie uległy zmianie, pomimo późniejszej zmiany decyzji koncesyjnej, decyzją z dnia 17 grudnia 2014 r. nr (...).

Dowód:

- decyzja Prezesa URE z dnia 27 lutego 2014 r. Nr (...) (k 28 – 31 akt adm.),
- decyzja Prezesa URE z dnia 17 grudnia 2014 r. nr (...) (k. 37 – 37V akt adm.),

Pismem z dnia 20 kwietnia 2016 r. , Spółka wystąpiła z wnioskiem o zmianę koncesji poprzez rozszerzenie przedmiotu i zakresu działalności określonej w koncesji i ujęcie, że obrót paliwami ciekłymi - olejem napędowym oraz benzynami silnikowymi, prowadzony jest również na stacji paliw zlokalizowanej w K. przy ul. (...).

Umowa dzierżawy niniejszej stacji, przedłożona w toku postępowania została zawarta w dniu 23 marca 2016 r., zaś stacja paliw została „oddana do używania” Spółce z dniem 1 kwietnia 2016 r.

W toku niniejszego postępowania, Przedsiębiorca przedłożył również pismo z dnia 15 września 2016 r., zawierające prośbę o przekierowanie korespondencji na adres siedziby w B.(...), (...)-(...) P.. Niezależnie od powyższego, dotychczas nie nastąpiła zmiana siedziby we wpisie KRS.

Dowód:

- wniosek Przedsiębiorcy z dnia 20 kwietnia 2016 r. (k. 39 – 40 akt adm.),
- pismo Przedsiębiorcy z dnia 15 września 2016 r. (k. 47 akt adm.),
- wydruk z KRS na dzień 29 grudnia 2017 r. (k. 84 – 85 akt adm.).

W dniu 20 września 2016 r., postępowanie w przedmiocie zmiany koncesji, zostało umorzone, gdyż zgodnie z art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw, wszczęte postępowania administracyjne w sprawie udzielenia lub zmiany koncesji dotyczących paliw ciekłych, które nie zostały zakończone przed dniem wejścia w życie tejże ustawy (tj. 2 września 2016 r.) należy umorzyć.

Dowód:

- decyzja Prezesa URE z dnia 20 września 2016 r. Nr (...) (k. 48 – 49 akt adm.)

Z uwagi na powzięcie informacji, że Przedsiębiorca prowadzi działalność w sposób niezgodny z przedmiotem i zakresem objętym koncesją, Prezes URE przeprowadził postępowanie monitorujące, w którym uzyskano informację od (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, potwierdzającą, że Spółka prowadzi działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na stacji paliw w K. przy ul. (...). Na przedmiotowej stacji paliw w trakcie jednej z przeprowadzonych kontroli wykazano, że w sprzedaży na tej stacji paliw znajdował się olej napędowy o jakości niezgodnej z obowiązującymi w trakcie przeprowadzonych kontroli przepisami Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1058 ze zm.). W trakcie kontroli przeprowadzonych w dniach: 9 maja 2016 r., 23 maja 2016 r., 1 czerwca 2016 r., 26 lipca 2016 r., podmiotem kontrolowanym, prowadzącym działalność na stacji paliw był Przedsiębiorca.

Normy prawne, określające zarówno parametry jakościowe paliw ciekłych, jak i zakaz wprowadzania do obrotu paliw niespełniających wymogów jakościowych, zawarto w następujących aktach prawnych:

- rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1680),
- ustawa z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2016 r., poz. 1928 ze zm.).

Dowód:

- wezwanie Prezesa URE z dnia 19 lipca 2016 r. nr (...) (k. 4 – 4V akt adm.),
- pismo Prezesa URE z dnia 23 sierpnia 2016 r. nr (...) (k. 6 – 6V akt adm.)
- pismo (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 2 września 2016 r., znak: (...) (k. 8 akt adm.)
- wezwanie Prezesa URE z dnia 23 września 2016 r. Nr (...) (k. 17 – 17V akt adm.)

Przedsiębiorcy, którym została udzielona koncesja są zobowiązani do obliczania i wnoszenia corocznej opłaty do budżetu państwa, która obciąża koszty ich działalności. Obowiązek ten wynika z art. 34 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne oraz z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387 z późn. zm.).

Spółka od chwili uzyskania koncesji nie wywiązywała się z ww. obowiązku.

Ponadto Spółka nie złożyła w żadnym z prowadzonych postępowań oświadczenia, ani informacji o dotychczas uzyskiwanych dochodach z prowadzonej działalności koncesjonowanej. Informacja ta nie wynika również z przedkładanych dokumentów.

Ostatnie przedłożone przez Przedsiębiorcę Prezesowi URE sprawozdanie finansowe Spółki, znajdujące się w aktach koncesyjnych, dotyczy roku 2014. Pomimo wielokrotnych wezwań kierowanych do Spółki zarówno w toku postępowania z wniosku o zmianę koncesji, jak i w toku postępowania monitorującego oraz wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia na Przedsiębiorcę przedmiotowej kary, nie złożył on zarówno kolejnych sprawozdań finansowych, jak i oświadczenia o uzyskiwanych przychodach z działalności koncesjonowanej.

We wpisie KRS widnieje informacja, że Przedsiębiorca złożył do tego rejestru sprawozdanie finansowe za rok 2015. W związku z powyższym, w dniu 28 sierpnia 2017 r., pracownik Północno-Zachodniego Oddziału Terenowego Urzędu Regulacji Energetyki z siedzibą w S., zapoznał się z aktami będącymi w posiadaniu sądu rejestrowego i wykonał fotokopię złożonych dokumentów, w tym m.in. dotyczących osiągniętych w 2015 r. przychodów i dochodów z prowadzonej działalności gospodarczej.

W roku 2015, Przedsiębiorca osiągnął ogółem przychody w wysokości (...) zł oraz osiągnął dochód w wysokości (...) zł.

W oświadczeniu z dnia 26 listopada 2013 r. Przedsiębiorca wskazywał, iż planowany w 2014 r. obrót w zakresie paliw ciekłych to (...) zł. Obrót ten był planowany dla działalności polegającej wyłącznie w zakresie obrotu w formie pośrednictwa handlowego, bez wykorzystania infrastruktury technicznej.

Dowód:

- fotokopia Rachunku zysków i strat ze sprawozdania finansowego za rok obrotowy zakończony 31 grudnia 2015 r.
- oświadczenie z dnia 26 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie zważył, co następuje.

Odwołanie jest częściowo uzasadnione, aczkolwiek nie z powodów w nim przedstawionych.

Stan faktyczny sprawy uzasadnia ocenę Prezesa URE w odniesieniu do dojścia do skutku deliktów administracyjnych stwierdzonych w zaskarżonej decyzji.

Mimo objęcia zakresem odwołania całości decyzji powód nie przedstawił jakiegokolwiek zarzutu w stosunku do przypisanego mu deliktu wprowadzenia do obrotu na stacji paliw w K. przy ul. (...) oleju napędowego nie spełniającego norm jakościowych w szczególności powód nie ustosunkował się w procesie do wyników kontroli paliwa przeprowadzonej w dniu 9 maja 2016 r. na tej stacji przez Inspekcję Handlową. Obrót niepełnowartościowym paliwem stanowił niewątpliwie naruszenie postanowienia 2.2.4 udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi, gdyż parametry sprzedawanego oleju napędowego nie spełniały dwóch określonych przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych parametrów jakościowych tj. parametru maksymalnej zawartości estrów metylowych kwasów tłuszczowych ((...)) oraz parametru minimalnego procentu oddestylowania do temperatury 350# C.

W związku z tym pozwany Prezes URE zasadnie zastosował wobec powoda przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 p.e., według którego karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Następnie należało zważyć, że zgodnie a pkt 1 koncesji powód był uprawniony do obrotu paliwami płynnymi wyłącznie w formie pośrednictwa handlowego, a więc bez wykorzystania infrastruktury technicznej. Natomiast według postanowienia 2.4.1. koncesji powód miał obowiązek zawiadomić Prezesa URE o istotnych zmianach w działalności koncesjonowanej, w tym o rozszerzeniu tej działalności nie później niż 14 dni od ich powstania. Bezsporne jest w sprawie, że powód objął w posiadanie stacje paliw w K. na podstawie umowy najmu w dniu 1 kwietnia 2016 r. i ten moment został prawidłowo wskazany w zaskarżonej decyzji jako chwila rozpoczęcia biegu 14-dniowego terminu na powiadomienie Prezesa URE o mającym nastąpić rozszerzeniu działalności objętej koncesją o działalność z użyciem stacji paliw jako infrastruktury technicznej. Dla działającego z należytą starannością kwestionowanego przedsiębiorcy była to najwcześniejsza możliwa chwila do dokonania tej czynności.

W dniu 20 kwietnia 2016 r., a więc z pięciodniowym uchybieniem ww. 14 – dniowego terminu powód wystąpił do Prezesa URE o zmianę koncesji przez jej rozszerzenie o sprzedaż paliw płynnych na stacji paliw w K..

Koncesja ta nie została zmieniona do momentu jej wygaśnięcia w dniu 16 stycznia 2017 r. Z powyższych ustaleń wynika, że powód swoim postępowaniem naruszył punkty 1 i 2.4.1. koncesji co jako delikt podlegało karze pieniężnej z art. 56 ust. ...pkt 12 p.e.

W dalszej kolejności należało wziąć pod uwagę, że pozwany mimo skutecznie doręczonych mu pism od Prezesa URE z żądaniem wyjaśnień i informacji aż do dnia wydania decyzji nie udzielił jakiegokolwiek odpowiedzi. Prezes URE słusznie zakwalifikował takie postępowanie jako odnowę udzielenia wyjaśnień i naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 7 p.e., które podlega karze pieniężnej w związku z unormowaniem art. 28 ust. 1 p.e.

Do czasu otrzymania wniosku powoda o kierowanie przeznaczonych dla niego pism na adres B. (...) (...)-(...) P. korespondencja do niego była prawidłowo przesłana na adres siedziby Spółki. Z kolei pismo pozwanego adresowane na B. (...) mimo odebrania przez powoda pozostało bez odpowiedzi.

Przedstawione w odwołaniu twierdzenie o niewywiązaniu się przez pocztę z przekierowywania przesyłek dla powoda na adres B. (...) nie zostało przez powoda udowodnione mimo obciążającego go w tym zakresie z mocy art. 6 k.c. ciężaru dowodu i nie mogło być wzięte przez Sąd pod uwagę.

Oceniane jako czyny niedozwolone z art. 56 ust. 1 pkt 12 i pkt 7 p.e. zachowania powoda podlegały karom pieniężnym na podstawie tego artykułu.

Wbrew zarzutowi odwołania pozwany Prezes Urzędu postępował prawidłowo przy ustaleniu podstawy wymiaru kary przyjmując ostatnie znane dane finansowe (podane przez powoda w 2015 r.) przy braku możliwości uzyskania takich danych za rok 2016 r.

W przeciwnym razie powód, mimo popełnienia czterech deliktów, uniknąłby odpowiedzialności finansowej. Podkreślić trzeba, że nawet w odwołaniu nie przedstawił przychodu za 2016 r., to jest z roku poprzedzającego rok wydania decyzji. Przychód ten powinien być podstawą do wymierzenia kary pieniężnej na co wskazuje przepis art. 56 ust. 3 p.e. Istotne jest też to, że według tego przepisu kara pieniężna nie mogła przekroczyć 15% przychodu powoda osiągniętego w 2016 r. Ciężar dowodu, że przekroczenie tego rodzaju miało miejsce w decyzji spoczywał na powodzie, który nie podając przychodu z 2016 r. nie udowodnił wymierzenia przez Prezesa URE kary pieniężnej wyższej od maksymalnej i że w ten sposób został naruszony przepis art. 56 ust. 3 p.e.

Przystępując do oceny zasadności wymierzenia kary pieniężnej określonej w punkcie trzecim objętej postępowaniem decyzji Sąd uznał, że nałożenie na powoda jednej kary za cztery stwierdzone delikty administracyjne było wadliwe. Nie ustalając wysokości kar za każdy z deliktów pozwany Prezes Urzędu uniemożliwił Sądowi ocenę adekwatności wymierzonej „zbiorczo” sankcji finansowej do każdego konkretnego czynu podlegającego karze,

co z kolei uniemożliwiło weryfikację proporcjonalności nałożonej w decyzji kary finansowej. W ten sposób w przedmiotowej sprawie został naruszony standard ochrony praw przedsiębiorcy dotyczący kar pieniężnych. Skoro przepis art. 56 ust. 1 p.e. wymienia w kolejnych punktach czyny podlegające karze pieniężnej, (Kto (...) podlega karze), a art. 56 ust. 6 p.e. wskazuje ogólne kryteria, jakimi powinien kierować się Prezes Urzędu przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej („ustalając wysokość kary pieniężnej Prezes URE uwzględnia (...)” to nie budzi wątpliwości Sądu, że wysokość kary pieniężnej musi być bezpośrednio skorelowana z konkretnym czynem wymienionym w art. 56 ust. 1 p.e. W sytuacji, gdy Prezes Urzędu w jednym postępowaniu stwierdza dopuszczenie się przez przedsiębiorcę różnych czynów sankcjonowanych karą pieniężną na podstawie art. 56 ust. 1 p.e. musi zrelatywizować kryteria wymiaru kary podane w art. 56 ust. 6 p.e. do każdego zindywidualizowanego naruszenia stwierdzonego w wydanej przez siebie decyzji. W przeciwnym razie uniemożliwia ukaranemu przedsiębiorcy, a w dalszej kolejności Sądowi weryfikację sankcji finansowej pod kątem wymienionych w art. 56 ust. 6 p.e. przesłanek rzutuujących na jej wysokość (tak też Sąd Najwyższy na gruncie kar pieniężnych wymierzanych przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej na podstawie art. 209 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego w postanowieniu z dnia 6 marca 2013 r. o sygn. akt III SK 31/12);

Mając powyższe na uwadze Sąd działając na podstawie art. 479⁵³ § 2 k.p.c. uchylił zaskarżoną decyzję w jej punkcie trzecim i na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie w pozostałej części nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

Już tylko na marginesie rozpoznanej sprawy Sąd stwierdza, że w jego ocenie delikt objęty punktem pierwszym tiret trzeciej decyzji polegający na opóźnieniu w powiadomieniu Prezesa URE za ledwie o pięć dni o rozszerzeniu zakresu działalności w stosunku do przyznanego w koncesji ma znikomy stopień szkodliwości, a powód zaprzestał naruszania prawa – tj. przepisu art. 49 w związku z art. 59 ówczesnie obowiązującej ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity Dz.U. z 2017 r. poz. 2168).

Może to być przydatne przy ocenie zachowania powoda na gruncie unormowania art. 56 ust. 6a p.e.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zdanie pierwsze k.p.c.

Sędzia SO Andrzej Turliński